

Εγώ η Ούλρικε Μάϊνχοφ καταγγέλω

ένας θεατρικός μονόλογος του Ντάριο Φο και της Φράνκα Ράμε

ΟΝΟΜΑ:

Ούλρικε

ΕΠΩΝΥΜΟ:

Μάϊνχοφ

ΓΕΝΟΥΣ:

Θηλυκού

ΗΛΙΚΙΑ:

Ξαρανταένος χρονών

...Ναι! Είμαι παντρεμένη.

Έκανα δύο παιδιά με

καισαρική.

Ναι είμαστε χωρισμένοι

με τον άντρα μου.

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ:

Δημοσιογράφος

ΕΘΝΙΚΟΤΗΤΑ:

Γερμανίδα

Συγκρούστηκα με την άρχουσα τάξη και τους νόμους της που τους έχει προστάτες της, για να μπορεί να εκμεταλλεύεται και να κάνει κουμάντο σε όλα, στα πάντα. Ακόμα και στο ίδιο το μυαλό μας, στις σκέψεις μας, τα λόγια μας, τα συναίσθηματά μας, τη δουλειά μας, τον τρόπο που μας αρέσει να αγαπάμε ή να κάνουμε έρωτα, ολόκληρη τη ζωή μας.

Γι' αυτό με κλείσατε εδώ μέσα αφεντικά του κράτους δικαίου. Φυσικά όλοι είναι ίσοι

στο μυαλό μου, λευκή κι αυτή σαν το ταβάνι. Κι η φωνή μου λευκή αν δοκιμάσω να φωνάξω.

Λευκό το σάλιο καθώς στεγνώνει στα χείλη μου.

Λευκή η σιωπή στ' άδεια μου μάτια στο στομάχι, στην πρησμένη από την πείνα κοιλιά μου.

Πιασμένη σα γιαιπωνέζικο ψάρι, δίχως πτερύγια, μες τη σιωπή του ενυδρείου.

Έντονη επιθυμία για εμετό.

Βλέπω το μυαλό σε αργή κινηματογραφική κίνηση, να βγαίνει από το κρανίο μου, να αλητεύει εδώ κι εκεί και να κυλάει στο πάτωμα και να γίνεται ένα με το αιώνιο λευκό του κελιού μου.

Νιώθω το κορμί μου σα σκόνη, όπως το απορρυπαντικό για το πλυντήριο. Σκτύβω και το μαζεύω.

Προσπαθώ να το συναρμολογήσω.

ΔΙΑΛΥΟΜΑ! Πρέπει να αντέξω Να αντισταθώ.

Δεν θα μπορέσετε να με τρελάνετε.

Πρέπει να σκεφτώ, να σκεφτώ!

Να λοιπόν που σκέφτομαι!

Ξεάισιο κόκκινο για τα μάγουλα, ανοιχτό γαλάζιο και βιολετί για τις βλέφαριδες, ρουζ για τα χείλια κι όσο για τα νύχια ό,τι χρώμα θα έβραζε ο νους σου για να είναι σαν καρναβάλι. Χρυσασί, ασήμι, πράσινο, πορτοκαλί μέχρι και σκούρο μπλε χρησιμοποιήσατε.

Και τιμαυρήσατε εμένα με τη σκληράδα του ανέκφραστου λευκού, γιατί το μυαλό μου δεν έχει ανάγκη από τον κατακλυσμό των διαφημίσεων για να σκεφτεί. Αφού τα δικά του χρώματα ξεγυμνώνουν όλη της την αθλιότητα.

Και με κλείσατε σε αυτό το ενυδρείο γιατί:

Ε λοιπόν όχι! Δεν συμφωνώ με τον τρόπο που ζείτε, ούτε ζήλεσα που δεν είμαι σαν καμιά από τις γυναίκες σας:θλιβερό καρναβάλι. Όχι!

Δεν θα ήθελα να είμαι μια τρυφερή ύπαρξη, με τα νάχια της και τα χαζοχαζογάλατά της. Που θα στόλιζε το τραπέζι σας σε κάποιο ρεστοράν πολυτελείας το σαββατόβραδο, σαν συμπλήρωμα αναπόσπαστο σε αυτή τη φτιαχτή ατμόσφαιρα με το εξωτικό μενού και την τόσο ηλίθια και απαραίτητη διακριτική μουσική. Όχι!

Δεν θα μου άρεσε να είμαι υποχρεωμένη να παριστάνω την ελκυστική και

σκεφτούν, όλοι οι μετανάστες: τούρκοι, ισπανοί, έλληνες, άραβες κι όλοι οι άλλοι εξαθλιωμένοι και προδομένοι της Ευρώπης και μαζί με αυτούς και οι γυναίκες που δέχτηκαν την καταπίεση, τον εξευτελισμό και την εκμετάλλευση. Όλες αυτές θα μθούν γιατί με κρατάτε εδώ μέσα και γιατί το κράτος σας θέλει να με δολοφονήσει σα μάγισσα του μεσαιώνα. Για σας την εξουσία υπάρχουν ακόμη και σήμερα μάγισσες που πρέπει να καθλώνονται μπροστά στους αργαλειούς, στις μηχανές, στις πρέσες, τις γραμμές παραγωγής, μέσα στο θόρυβο και τις διαταγές. Και γκάπα γκουπ πρέσα, σφυρί, τρυπάνι, κινητήρας, καζάνια, φωνές και θόρυβος. Θόρυβος, φτάνει πια με τη σιωπή, πρέσα, σφυρί, τρυπάνι, καζάνια, αέριο και θόρυβο. Το αέριο, βγαίνει αέριο, εμετός, αηδία. Η αλυσίδα της παραγωγής έχει το δικό της ρυθμό. Δεν υπάρχει πια χρόνος, μόνο ρυθμός. Ρυθμός.

Σταματήστε τις μηχανές. Ησυχία. Τι υπέροχο πράγμα η σιωπή. Ευχαριστώ δεσμοφύλακες που μου χαρίσατε αυτή την απίθανη και σπάνια απόλαυση της σιωπής. Το απολύτο. Τι απόλαυση για όλες μου τις αισθήσεις! Σα να μοιάζει να βρίσκομαι στον παράδεισο. Δεσμοφύλακες, δικαστικοί, κοιμητάρχες σας αγνώ ούους. Δεν θα μπορέσετε να με βγάλετε από εδώ μέσα τρελή εκτός κι αν με σκοτώσετε. Μα το μυαλό μου θα είναι καθαρό, θα είμαι απόλυτα υγιής κι όλοι θα ξέρουν με σιγουριά ότι εσείς είστε οι δολοφόνοι, μια κυβέρνηση ένα

κράτος δολοφόνων.

Σας σκέφτομαι ήδη να προσπαθείτε να κρψείτε το πτόμα μου. Να απαγορεύεται την είσοδο στους διηγθόρους μου. Όχι την Ουρλίκε Μάϊνχοφ δεν μπορείτε να τη δείτε. Να! Να! Κρεμάστηκε. Όχι, όχι! Δεν θα είστε παρών στην αυτοψία. Κανένας. Μόνο οι ειδικοί του κράτους. Που έχουν ήδη έτοιμο το πόρισμα: η Μάϊνχοφ κρεμάστηκε. Όχι δεν υπάρχουν ίχνη τραυματολογίου στο λαμό της. Ούτε κυανωτικό χρώμα. Να υπάρχουν μελανιές από κακώσεις σε όλο της το σώμα.

Ανοιξτε γύρο! Φύγετε! Μη βλέπετε! Απαγορεύεται η λήψη φωτογραφιών! Απαγορεύεται κάθε άλλη ιατροδικαστική έκθεση! Απαγορεύεται να εξεταστεί το σώμα μου! Απαγορεύεται!

Ναι απαγορεύονται τα πάντα. Όμως ποτέ δεν θα μπορέσετε να απαγορεύσετε να γελάσουν ειρωνικά μπρος στις ηλίθιες φάτσες σας, για τη μεγάλη βλακεία σας. Την αιώνια βλακεία που δέρνει κάθε δολοφόνο.

Βαρύς σαν το βουνό είναι ο θάνατος. Εκατομμύρια χέρια γυναικών σηκώνουν αυτό το βουνό και τώρα θα δώσουν να με το γκρεμίσουν μονάχες τους.

Με ένα ανατριχιαστικό χαμόγελο.

ΑΠΑΤΡΙΣ

εφημερίδα δρόμου

ΑΡ. ΦΥΛΑΟΥ 8 • ΚΡΗΤΗ, ΜΑΪΟΣ 2010 • ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ

Σπιθίζει ο ήλιος, Χορεύουν τ' άστρα στο στέρωμα Κάπου νέοι πλανήτες διαγράφουν τις ατέρμονες τροχιές τους

πολιτική επεισολιή

προς την κοινωνία από τους: Πόλα Ρούπα, Νικο Μαζιωτη και Κώστα Γουρνά

σελ. 16

η ανοχή που οκόίτωσε την κοινωνία

η άγνοια είναι ένα από τα «προϊόντα» της συστηματικής απολιτικοποίησης του πληθυσμού που προωθεί το πολιτικό και οικονομικό κατεστημένο

σελ. 8

δικτατορία νομομαϊκού ταμείου

Τα μμε παρουσιάζουν ως μονόδρομο το ΔΝΤ. Λένε ότι οι λύσεις στα προβλήματα που προτείνονται από το κεφάλαιο είναι μοναδικές, τη στιγμή που το ίδιο τα δημιουργήσε.

σελ. 22

Αν αφήσουμε

...να προχωρήσουν οι εγκληματίες του πολιτικού καθεστώτος της χώρας σε αυτές τις πολιτικές, έχουμε παραδοθεί στην πιο επαισχυντη μορφή υποδούλωσης που υπήρξε ποτέ, έχουμε παραδώσει τη χώρα και το μελλόντων παιδιών μας στα σαγόνια των καρχαριών του μεγάλου κεφαλαίου, έχουμε αποδεχθεί να ζούμε υπό τη συνεχή τρομοκρατία της διεθνούς οικονομικής και πολιτικής ολιγαρχίας. Κανένας ελεύθερος άνθρωπος δεν μπορεί να δεχθεί μια τέτοια συνθήκη, κανένας άνθρωπος με αξιοπρέπεια δεν μπορεί να παραδοθεί χωρίς αντίσταση.

Για εκείνους που έβαλαν φωτιά σ' ένα κτίριο, αδιαφορώντας για το αν θα πεθάνουν άνθρωποι μέσα σ' αυτό

Στις 5 του Μάη έλαβε χώρα μια από τις μαζικότερες εκδηλώσεις λαϊκής οργής ενάντια στα αντικοινωνικά μέτρα των κυβερνήτων. Στην επαρχία πραγματοποιήθηκαν πορείες και καταλήψεις σε δημορχεία και νομαρχίες, ενώ στην Αθήνα, περισσότεροι από 200 χιλιάδες άνθρωποι κατέβηκαν στους δρόμους. Την τελευταία φορά που τόσες χιλιάδες κόσμοι διαδήλωσαν πανελλαδικά έπεσε, μετά από αμειώτο αγώνα, ο νόμος-έκτρωμα Γιαννίτση, το περιβόητο (αντι)ασφαλιστικό νομοσχέδιο. Έτσι και τώρα, ο λαός εκδήλωσε μαχητικά την αμφισβήτηση του απέναντι σ' αυτό το χρεοκοπημένο σύστημα και είμαστε σίγουροι πως θα το ξανακάνει γιατί έχει σκοπό να γράψει ιστορία.

Χιλιάδες άνθρωποι για αρκετή ώρα προσπαθούσαν να πουκάρουν στο κοινοβούλιο, τη στιγμή που μέσα σε αυτό οι γνωστοί 300 συμφωνούσαν στην παραπέρα εκμετάλλευση και λεηλασία των ζώων μας. Το σύνολο της διαδήλωσης υποστήριζε την προσπάθεια, μη απομακρυνόμενο από την περιοχή που πνιγόταν στα δακρυγόνα, δείχνοντας ότι δε

Κάθε εξεγερμένη καρδιά κι ένας επαναστατικός αγώνας

Μέσα στον Απρίλη, έξι αναρχικοί σύντροφοι συλλαμβάνονται και προφυλακίζονται κατηγορούμενοι για συμμετοχή στον Επαναστατικό Αγώνα. Ταυτόχρονα, αστυνομικές δυνάμεις εισβάλλουν σε σπίτια αρκετών αγωνιστών και ορισμένοι στοχοποιούνται με τα ονόματά τους να εμφανίζονται σε κανάλια, μπλογκς και εφημερίδες. Οι μπάτσοι αναζητούν χαφιέδες χτυπώντας πόρτα-πόρτα σε γειτονιές της Αθήνας και δημοσιεύοντας τηλεφωνικά νούμερα ρουφινιάς. Τα ΜΜΕ επιδιόονται σε ένα ακόμα ρεσιτάλ τρομοϋστερίας. Μέσα από καθημερινά

τηλεδικαστήρια, οι δημοσιογράφοι δείχνουν ιδιαίτερο ζήλο σε έναν αγώνα κατασκευοφάντησης, διαπόμπευσης και κανιβλισμού της προσωπικής ζωής των συντρόφων.

«Έξαρθρώσαμε την τρομοκρατία», αναφήνησε ο θλιβερός Χρυσοχοϊδης. Μόνο που αντί να δείξει στον καθρέφτη, στα υπουργικά γραφεία, τα έδρανα της βουλής, την αστυνομία, τις τράπεζες, τα χρηματιστήρια και τους βιομηγάνους, έδειξε προς τα πιο ριζοσαστικά κομμάτια της κοινωνίας.

.. δεν πληρωνώ, δεν πληρωνώ!

Καθημερινά ακούς για την κρίση και τα "έπισημα χείλη" προσπαθούν να σε πείσουν ότι δημιουργήθηκε από "έλλειμα λόγω κακής διαχείρισης" της τάδε ή της άλλης κυβέρνησης και άρα τα μέτρα επιβάλλονται από την Ε.Ε. και οι ίδιοι παραδέχονται ότι είναι σκληρά και άδικοα, όμως είναι αναγκαία για το καλό της χώρας.

Στην πραγματικότητα την κρίση, την γεννάει ο ίδιος ο καπιταλισμός, ένα σύστημα που στηρίζεται στην εκμετάλλευση των χαμηλών τάξεων από τους εξουσιαστές. Στο σχιζοφρενικό αυτό σύστημα τα πάντα πουλιούνται και αγοράζονται με σκοπό να αυξάνονται τα κέρδη των αφεντικών. Τα πάντα είναι εμπόρευμα: η τροφή, το νερό, η ένδυση, η διασκέδαση ακόμα και οι ανθρώπινες σχέσεις. Σε λίγο θα είναι και ο αέρας που αναπνέουμε. Αλλά όπως είπε σε ένα βιβλίο του ο Ντάριο Φο:

"Σ' έναν καπιταλιστή δεν πρέπει ποτέ να λες: «αχ σας παρακαλώ, θα μπορούσατε λιγάκι να μου κάνετε λίγο χώρο ν' αναπνέω κι εγώ; θα μπορούσατε να είστε λίγο πιο καλός, με λίγο περισσότερη κατανόηση; Ας συμφωνήσουμε…»"

Όχι. Ο μόνος τρόπος για να μιλήσεις μαζί τους είναι να τους στριμώξεις στον καμπίνε, να τους χωσείς το κεφάλι μέσα στη λεκάνη και να τραβήξεις το καζανάκι. Μόνο έτσι θα μπορέσουμε να φτιάξουμε έναν καλύτερο κόσμο, ίσως με λιγότερο φανταχτερές βιτρίνες, ίσως με λιγότερες λεωφόρους, αλλά με λιγότερες λιμουζίνες και λιγότερους απατεώνες,"

Στα μεγάλα αστικά κέντρα υπάρχει επιτακτικά πλέον μια ανάγκη: η ανάγκη μας να μετακινούμαστε. Υπάρχει μια μερίδα κόσμου, η οποία έχει ιδιωτικό μέσο μεταφοράς αλλά υπάρχει μια αρκετά μεγάλη πληθυσμιακή ομάδα που αποτελείται από φοιτητές, μετανάστες, μαθητές, εργάτες, ηλικιωμένους κ.α. που χρησιμοποιεί καθημερινά λεωφορεία.

Στα πλαίσια της προπαγάνδας τους κράτους είναι να χρησιμοποιούμε τα μέσα μαϊκής μεταφοράς ενάντια στο

κυκλοφοριακό και τη ρύπανση την ίδια ώρα που η ποιότητα των μεταφορών είναι τραγική(ανεπαρκή δρομολόγια, επιβάτες στοιβαγμένοι σαν σαρδέλες, παλιά κακοδιατηρημένα λεωφορεία, αυξημένη επικινδυνότητα)

Εδώ στο Ηράκλειο βλέπουμε τα εισιτήρια από 0.50 έως 1.30 ευρώ, μια πραγματική ληστεία καθώς η δικαιολογία περί λειτουργικών εξόδων είναι γελοία από τη στιγμή που τα λεωφορεία είναι γεμάτα διαφημίσεις (μέχρι και πάνω στα εισιτήρια). Σίγουρα σε αυτήν την κατάσταση συμβάλλει το ιδιοκτησιακό καθεστώς των λεωφορείων στο Ηράκλειο (ιδιωτικά) αλλά δεν βλέπουμε την λύση στην κρατικοποίηση των λεωφορείων καθώς ούτε εκεί παδει η μεταφορά να είναι εμπόρευμα και να την αγοράζεις.

Σίγουρα είναι ξεφτίλα ότι πληρώνουμε τόσα λεφτά αλλά δεν είμαστε ικανοποιημένοι απλά με την μείωση των τιμών. Γι' αυτό το λόγο προχωρήσαμε στην κατάληψη λεωφορείου με στόχο την κίνηση μας να την ακολουθήσουν και άλλοι καθώς πιστεύουμε ότι οι μεταφορές πρέπει να είναι δωρεάν πάντα και για όλους, άσχετα με την χρονική συγκυρία. Γιατί όλα είναι δικά μας, όλα μας ανήκουν.

Η χρονική συγκυρία είναι κατάλληλη για να μαζευτούμε με άλλους ανθρώπους φίλους, γνωστούς, άγνωστους και να συζητήσουμε, να προβληματιστούμε και να αναζητήσουμε συλλογικές λύσεις στα προβλήματα μας.

Και στο κάτω - κάτω μια πράξη όπως η σημερινή θέλει μόλις 10 φίλους σου και μισή ώρατια συζήτηση για το πως το που και το πότε.

Creta Farm

μα εταιρία που βρωμάει περισσότερο απο τα γουρούνια της

Το όνομα Creta Farm για πολλούς σημαίνει απλά την ονομασία μιας εταιρίας αλλαντικών. Πίσω όμως από αυτό, κρύβεται μία επιχείρηση που γιγαντώθηκε αυξάνοντας κάθε χρόνο τα κέρδη της και έχει εξαπλωθεί πλέον και εκτός ελλαδικού χώρου. Τα γεγονότα όμως της ανάπτυξης της εταιρίας βρωμάνε, όπως και η μυρωδιά που ανασαίνει κάποιος όταν περνάει έξω από τις εγκαταστάσεις της. Σύμφωνα με πρόσφατες έρευνες του Ε.Μ.Π. και του Πανεπιστημίου Κρήτης, η Creta Farm μολύνει βαρύτατα τον υδροφόρο ορίζοντα και την περιοχή του Λατζιά, καθώς και όλη την ευρύτερη βόρεια ακτογραμμή του νομού Ρεθύμνης.

Η μόλυνση αυτή, όχι μόνο καθιστά την κολύμβηση εξαιρετικά επικίνδυνη για τη δημόσια υγεία, αλλά επιβαρώνει σημαντικά το ευαίσθητο θαλάσσιο οικοσύστημα της περιοχής. Μιας περιοχής που ανήκει στο δίκτυο Natura, στην οποία αναπαράγονται, εκτός των άλλων, και τα υπό εξοφάνιση είδη της χελώνας καρέτα-καρέτα και της φώκιας μονάχου-μονάχου. Η μόλυνση αντιστοιχεί με αυτή μιας πόλης 80.000 κατοίκων, ενώ οι τριγύρω κατοικημένες περιοχές, όπως ο οικισμός του Πρίνου των 500 κατοίκων, ζουν μέσα στη δυσοσμία. Εκτός των άλλων, η εταιρία τον τελευταίο καιρό έχει δεχθεί πρόστιμα για π ο λ ε ο δ ο μ ι κ έ ς παραβάσεις, ενώ κανείς μέχρι τώρα δεν έχει μετρήσει την εναέρια μόλυνση που προκαλούν τα φουγάρα της εταιρίας π ο υ κ α π ν ί ζ ο υ ν ασταμάτητα.

Για μια ακόμα φορά, είμαστε μπροστά σε μία επιχείρηση που με σκοπό το κέρδος δεν λογαριάζει κανέναν. Με το μέγεθος και την ολοκληρωτική της παρουσία υποβαθμίζει οποιαδήποτε άλλη παραγωγική δραστηριότητα όσων ζούν ή εργάζονται στην ευρύτερη περιοχή του Λατζιά.

Επιπλέον, ο μύθος που πλασάρει η Creta Farm ότι προσφέρει θέσεις εργασίας, σβήνει εάν αναλογιστεί κανείς τις άθλιες εργασιακές συνθήκες. Οι περισσότεροι από τους 500 εργαζόμενους απασχολούνται με χαμηλά μεροκάματα και ατέλειωτες ώρες εργασίας, πλαισιώνοντας τον σύγχρονο εργασιακό μεσαίωνα που ξετυλίγεται μέσα στους τοίχους της εταιρίας. Πολλές είναι οι μαρτυρίες για απάνθρωπες εργασιακές συνθήκες και εργατικά ατυχήματα. Γνωστή είναι εξάλλου η γενικότερη τακτική των εργοδοτών να κρατούν σε ένα άτυπο καθεστώς ομηρίας, μετανάστες εργάτες που βρίσκονται εν αναμονή έκδοσης πράσινης κάρτας.

■ για να μην ξεχνάμε ποια είναι η δουλειά τους

28/03

21χρονος Ηρακλειώτης κατήγγειλε τον ξυλοδαρμό του από μπάτσους στη Μεσσαρά, όταν συνελήφθη να οδηγεί χωρίς δίπλωμα. Όπως αναφέρει στη μήνυση που κατέθεσε, ξυλοκοπήθηκε στο α.τ. Πύργου όταν αρνήθηκε να μπει στο κρατητήριο καθώς όπως υποστήριξε αντιμετώπιζε πρόβλημα υγείας. Οι μπάτσοι από τη μεριά τους κατέθεσαν μήνυση για συκοφαντική δυσφήμιση και ψευδή καταμήνυση.

01/04

Τον ξυλοδαρμό του από μπάτσους σε καντίνα της παραλιακής λεωφόρου στο Ηράκλειο, καταγγέλλει ο Η.Α. Όπως ο ίδιος αναφέρει, οι μπάτσοι τον χτύπησαν, τον φόρεσαν χειροπέδες και να τον προσήγαγαν στη Γ.Α.Δ.Η. Λίγο αργότερα τον άφησαν ελεύθερο. «Τους ρώτησα γιατί κατηγορούμαι. Μου είπαν ότι ήθελαν να ελέγξουν μια πληροφορία που είχαν και ότι

Η μόλυνση που επιφέρει η Creta Farm με την δράση της είναι συνυφασμένη με την αντίληψη της κυριαρχίας του ανθρώπου πάνω στη φύση σε παραλληλία με την αντίληψη της κυριαρχίας του ανθρώπου πάνω σε άνθρωπο. Μέσα στη λογική της εκμετάλλευσης και του κέρδους, τόσο το περιβάλλον όσο και τα ζώα αντιμετωπίζονται ως αντικείμενα προς κεφαλαιοποίηση. Δεν είναι ξεχωρος ο τρόπος που η Creta Farm μολύνει προς τα έξω το περιβάλλον, από τον τρόπο και τις συνθήκες που διαχειρίζεται τα ζώα στο εσωτερικό της.

Απέναντι σε όλα αυτά, οι εκπρόσωποι της Creta Farm δηλώνουν ότι λειτουργούν εντός των νόμιμων πλαισίων, ενώ οι κρατικοί φορείς ελέγχου της δημόσιας υγείας, όπως η τοπική διεύθυνση υγιεινής, νίπτουν τας χείρας τους και σφυρίζουν αδιάφορα. Η εταιρία προσπαθεί μέσω των διασυνδέσεων της και την ευνοική της

μεταχείριση, τόσο από τα ΜΜΕ όσο και απο τους φορείς της κεντρικής εξουσίας, να σταματήσει όσους αντιδρούν στον βιασμό του οικοσυστήματος και στην περαιτέρω υποβάθμιση της περιοχής. Βλέπουμε λοιπόν, για ακόμη μια φορά, ότι οι νόμοι και τα διατάγματα του κράτους λειτουργούν επιλεκτικά και προσηματικά, προασπίζοντας το οικονομικό κέρδος και αδιαφορώντας για την κοινωνία και το περιβάλλον.

Η απάντηση σε όλα αυτά, δεν μπορεί παρά να είναι η άμεση και αδιαμεσολάβητη δράση ενάντια στο κεφάλαιο και στους νόμους που το στηρίζουν.

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΗΣ ΜΟΛΥΝΣΗΣ ΔΕΝ ΚΑΘΑΡΙΖΕΤΑΙ - ΑΝΑΤΡΕΠΕΤΑΙ!

■/ **Αναρχικές/-κοί, Αντιεξουσιαστές/-τριες, Ρέθυμνο**

■ για να μην ξεχνάμε ποια είναι η δουλειά τους

πήγε εκεί.

20/04

Στο Ηράκλειο , ένας δημόματσος την έπεσε σε έναν μετανάστη μικροπωλητή, και με πρόσχημα το ότι ο συγκεκριμένος δεν είχε άδεια, κατάσχεσε τα πράγματά του. Το περιστατικό έπεσε στην αντίληψη συντρόφων που έτυχε να κάνουν παρέμβαση στο σημείο εκείνη την ώρα. Εκείνοι άρχισαν να κράζουν τον δημόματσο και τον ακολούθησαν μέχρι την μηχανή του, όπου έκαναν αλυσίδα μη αφήνοντάς τον να φύγει. Σύντομα έφτασε κι άλλος κόσμος εκεί, με αποτέλεσμα το χοιρινό να βρεθεί περικυκλωμένο από 50-60 άτομα του αριστερού και του αναρχικού χώρου, ενώ αρκετά ευχάριστο ήταν το κράξιμο το οποίο έρχαν ακόμα και μικρο αγοράκι της. Οι κάτοικοι στο Γεράνι, και μικρο όπου μένει και εργάζεται η νεαρή γυναίκα, κινητοποιήθηκαν άμεσα προκειμένου να τη βοηθήσουν, αφού το χωριό την έχει αγκαλιάσει από τότε που

■ Καταγγελία 29 πολιτών για τη βία που ανιμετώπισαν οιο Αποηγάδι.

Η Πρωτοβουλία κατοίκων Σπίνας, Φλωρίων, Παλαιών Ρουμάτων και Σέμπρωνα πραγματοποίησε ανοικτή συγκέντρωση την Τρίτη 4 Μαΐου στον Άναβο, στην οποία συμμετείχαμε για συμπαράσταση στον δίκαιο αγώνα τους. Αυτή τη φορά είμαστε, μαθητές από το Γυμνάσιο και το ΕΠΑΛ Καντάνου, καθηγητές, δάσκαλοι, γονείς και πολλοί κάτοικοι, αλλά και αλληλέγγυοι, από τα γύρω χωριά και τα Χανιά.

Παρά το δημόσιο και προσωπικό κάλεσμα της πρωτοβουλίας προς τους δημάρχους, τους βουλευτές, τον μητροπολίτη Κισιάμου και Σελίνου, τον περιφερειάρχη, δεν παρευρέθηκε κανείς τους, εκτός από συμμετέχουν ενεργά, για να ξαναγίνουν η γη, τα νερά και ο αέρας, δικά μας!!!

Όμως μας δήλωσαν, ότι θα είναι κοντά μας, στους δυναμικούς αγώνες που θα συμμετέχουν ενεργά, για να ξαναγίνουν η γη, τα νερά και ο αέρας, δικά μας!!!

Άναβος, 4 Μαΐου 2010

(Η φωτογραφία είναι από τον ιστότοπο του ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ)

Η απουσία τους για μια ακόμα φορά και η συνεχιζόμενη σιωπή τους:

Α) Για την αρπαγή της γης των προγόνων μας, των νερών και του αέρα μας από τις πολυεθνικές

Β) Για τα γιγάντια υδροηλεκτρικά έργα με τις δεξαμενές των εκατομμυρίων κυβικών που θα στερήσουν το πολύτιμο νερό από τα χωριά και τις πόλεις μας

Γ) Για τις εκατοντάδες ανεμογεννήτριες που θα μετατρέψουν το Αποηγάδι σε κρανίου τόπο

Δ) Για τις συνεχείς συλλήψεις των κατοίκων και τη διαρκή παρουσία ισχυρών αστυνομικών δυνάμεων, προστατών κατόπιν διαταγών, των πολυεθνικών

Επισφραγίζει και επιβεβαιώνει την συνενοχή όλων τους, στις ολοκληρωτικές πολιτικές που εφαρμόζονται σήμερα στο Αποηγάδι.

Όταν θελήσαμε να επισκεφτούμε το βουνό, προκειμένου οι μαθητές - παιδιά μας, να δουν από κοντά το έγκλημα που εκεί συντελείτε, αντιμετώπισαμε την "ωμή βία" από τις αστυνομικές δυνάμεις, που μας το απαγόρευσαν, σύμφωνα με τις διαταγές της εταιρείας και τη συγκατάθεση των πολιτικών εκπροσώπων του τόπου μας. Αποδει-κνύοντας περίτρανα ότι το Αποηγάδι πλέον, είναι το εργοτάξιο της εταιρείας, που έχει εγκατασταθεί, παράνομα στις περιουσίες των κατοίκων, με τις με τις ευλογίες της πολιτείας, ελεύθερη και ανενόχλητη να καταστρέφει το μοναδικής ομορφιάς και βιοποικιλότητας φυσικό περιβάλλον .

Στην συνέχεια, σε ένδειξη διαμαρτυρίας για τα όσα απαράδεκτα συμβαίνουν στο Αποηγάδι, πραγματοποιήθηκε συμβολικός αποκλεισμός του δρόμου στον Άναβο, όπου οι διερχόμενοι οδηγοί μας συμπα-ραστεκόταν.

Θεωρούμε προσβλητικό κ φασιστικό το γεγονός, σε μια ευνοούμενη δημοκρατική κοινωνία το 2010, τα παιδιά μας να

Επιστολές αναγνωστών

Θυμηθείτε:

Κάποτε υπήρξε η Μιμή ή ο Ανδρέας (ο μεγάλος μικρός) που έκανε τους "μμίκους" που έφτιαξαν τη βίλα της Μιμής, Ευαγ. Γιαννόπουλος, Γιάσερ Αραφάτ, Κατσιφάρας κλπ νοτιμερα. Ήθλαν μετά οι "σμίκοι" του Σμίτη, ο Θόδωρος Τσουκάτος, ζίμενς, χρηματιστήριο, Νεονάκης, Αχλilέας Καραμανλής, Αβέρωφ ο ανηψιός κλπ, ρημάεζαν τα πακέτα της Ευρώπης στην Ελβετία και πήραν τα τρύπια υποβρύχια της Μέρκελ. Ο Τσοχατζόπουλος υπουργός κι ο Γιωργιάκης. Ήλθε μετά ο εκσυγχρονισμός του κράτους κι ο ηλίθιος Καραμανλής. Ο,τι είναι δίκαιον, είναι ηθικόν. Συμφοραί, άδεια κοιτά, Βατοπέδι, Ρουσσόπουλος, Αποηγάδι, κουμπάρο, ομόλογα κι ο πηδηχτής από ψηλά, ο σαλονικιός βαρβάτος Ζαχόπουλος. Μας εφτώχεψαν όλοι μαζί, οι "σμίκοι", οι "μμίκοι", οι κλέφτες κουμπάρο και λοιποί.

Μας έφεραν σ'αυτό το χάλι κι εσείς περιμένετε δουλειές με φούντες. Ο,τι διαβάζω στις εφημερίδες, ξεδιάντροποι, πούστηδες στην ψυχή, ψεύτες, απατεώνες.

(Η επιστολή δημοσιεύεται αντoύσια όπως την λάβαμε

είμαστε τρομοκράτες όλοι όλοι

είμαστε τρομοκράτες με πρώτο το μανάλη...

(Η επιστολή δημοσιεύεται αντoύσια όπως την λάβαμε

Γεια σας,
Είμαι κι εγώ ένας αλήτης-ρουφιάνος- δημοσιογράφος κι είπα να γράψω δυο πράγματα, αν και αυτά που θα πω τα έχουν πει με τις πράξεις τους το τελευταίο καιρό, οι συνάδελφοι μου. Ποτέ δεν είχα αντιπάτη ότι κάνω κάποιο λειτουργημα, ίσως στην αρχή, ίσα ίσα που τις περισσότερες φορές γράφω κατά παραγγελία. Ποτέ δεν υπολόγισα την ηθική αφού ή ηθική δε τρώγεται, άσε που σιγά σιγά γλυκάνεσαι, αφού δεν είναι και καμιά φοβερή δουλειά. Οι αεροπολιές και οι συκοφαντίες δεν ήταν για μένα ποτέ κάτι δύσκολο, πόσο μάλλον όταν κατάλαβα πως αυτή τη τακτική, την εξασκούν με επιτυχία κι άλλοι «έγκριτοι» συνάδελφοι, που αμείβονται αδρά για τις υπηρεσίες τους στο κάθε αφεντικό.

Εμείς είμαστε λοιπόν που κάθε μέρα κοιμίζουμε το λαό λέγοντας του ψέματα ή απλά τη μισή αλήθεια. Εμείς είμαστε αυτοί που ενώ μπορούμε να ξεχωρίσουμε μια αληθινή είδηση από ένα κακοσχημένο αστυνομικό σενάριο, διαλέγουμε να δημοσιεύσουμε αυτό που πληρώνει καλύτερα.

Εμείς είμαστε αυτοί που καταδικάζουμε σε τηλεοπτικά πάνελ πράξεις και σνειδησίες, έχοντας στην πλάτη μας έναν ολόκληρο μηχανισμό που αντί να μας ελέγχει, μας δίνει προαγωγή. Εμείς είμαστε που μεταφράζουμε τον ανθρώπινο πόνο σε νούμερα της ΑΓΒ και μεταφέρουμε την φρικη του πολέμου με τον τρόπο που βολεύει τους «νικητές», έχοντας στο πλευρό μας τη λογοκρισία. Όμως κάναμε κι άλλα. Προσπαθήσαμε να πείσουμε τον μέσο έλληνα πως υπεύθυνοι για την κρίση είμαστε

όλοι, αφεντικά και δούλοι λες και συγκρίνεται η κλεψιά του χρηματιστηρίου με κάποιον που δε δήλωσε ένα αμάξι στην εφορία. Είναι σαν να συγκρίνεis τον ελέφαντα με το ποντίκι. Σας είπαμε πως πρέπει να μην αντιδράσετε και να δεχτείτε το ΔΝΤ και την απώλεια κεκτημένων, σαν κάτι το φυσιολογικό. Τέλος, είπαμε πως είναι μόπρα που θα περάσει, προσαβιώντας να είμαστε αποτελεσματικοί. Κι αυτό θα συνεχίσουμε να κάνουμε μέχρι κάποιος να μας σταματήσει.

Κάποιοι θα αναρωτηθούν γιατί δε τα είπα αυτά νωρίτερα ή ότι γράφω ψέματα. Δηλώνω πως ποτέ δε μίλησα τόσο αληθινά. Ετσι κι αλλιώς, έτσι είναι οι κόλλοι της δημοσιογραφίας, έτσι ήταν πάντα. Απλά εγώ βγήκα και τα είπα. Άρρηστα λίγο, γιατί δεν είναι λίγο να λες τέτοια πράγματα δημόσια, σε μια Ελλάδα που βράζει. Αλλά πλέον τα γεγονότα, μλάνε από μόνα τους.

Για το τέλος δυο πράγματα:
Δε δαγκώνεις το χέρι που σε ταιζει (αυτή είναι η ζωή μου)

ΤΟ ΠΑΣΟΚ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ ΕΝΩΜΕΝΟ ΔΝΤ (κι αυτή είναι η ουσία της δημοκρατίας μας)

Οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα και καταστάσεις μπορεί να είναι εντελώς συμπτωματική αλλά μπορεί να είναι και πραγματική. Έτσι δεν είναι;

Μανωλιός Δοσίλογος-Ρουφιάνος

Πολιτική επιστολή προς την κοινωνία από τους:

Πόλα Ρούπα, Νικο Μαζωτη και Κώστα Γουρνά

Αναλαμβάνουμε την πολιτική ευθύνη για συμμετοχή στον Επαναστατικό Αγώνα. Δηλώνουμε πως ο σύντροφος Λάμπρος Φούντας που έπεσε νεκρός στη Δάφνη στις 2 του Μαρτίου του 2010 ύστερα από μάχη με τους μπάτσους, συμμετείχε επίσης στον Επαναστατικό Αγώνα. Η μάχη που έδωσε ήταν για την υλοποίηση του ανατρεπτικού σχεδίου που συλλογικά ο Επαναστατικός Αγώνας είχε αποφασίσει. Ήταν μια μάχη για την επανάσταση και την ελευθερία.

Δηλώνουμε επίσης πως είμαστε πολύ περήφανοι για την οργάνωση μας, τον Επαναστατικό Αγώνα, είμαστε περήφανοι για την ιστορία μας, για κάθε στιγμή της πολιτικής δράσης μας. Είμαστε περήφανοι για το σύντροφο Φούντα, τον οποίο τιμούμε και θα τιμούμε για πάντα.

Όσο και αν πιστεύουν οι κατασταλτικοί μηχανισμοί ότι φυλακίζοντας μας θα ξεμπερδέψουν πολιτικά με εμάς, κάνουν λάθος. Είτε έξω είτε μέσα από τις φυλακές ο αγώνας που για εμάς είναι ζήτηση τιμής και αξιοπρέπειας, θα συνεχιστεί.

Όσο και αν γελούν αυτόρεσκα οι δύο τρομοκράτες Παπανδρέου και Χρυσοχοϊδης για τις συλλήψεις μας, όσο και αν πιστεύουν πως κατοχύρωσαν την απαραίτητη ασφάλεια για να προχωρήσει ανεμπόδιστα το σοσιαλφασιστικό τους κόμμα για να εφαρμογή των εγκληματικών του σχεδίων ενάντια στην κοινωνία και κοινάει την ουρά τους που οι Αμερικάνοι προϊστάμενοι τους τους επιχαίρουν, όσο και αν ισχυρίζονται πως εξαλείψανε μια σοβαρή απειλή για το καθεστώς τους, τους διαβεβαιώνουμε ότι δεν θα ξεμπερδέψουν εύκολα με εμάς.

Όσο και αν γελούν αυτόρεσκα οι δύο τρομοκράτες Παπανδρέου και Χρυσοχοϊδης για τις συλλήψεις μας, όσο και αν πιστεύουν πως κατοχύρωσαν την απαραίτητη ασφάλεια για να προχωρήσει ανεμπόδιστα το σοσιαλφασιστικό τους κόμμα για να εφαρμοζούν αυτές τις πολιτικές, προκαλούν ακόμα περισσότερο την κοινωνική αγανάκτηση. Είναι εξ’ άλλου καταγεγραμμένη ιστορική και κανείς δεν ξεχνά τη μεγάλη προεκλογική εξαπάτηση πλατιών κοινωνικών στρωμάτων από τους συμμετέχοντες στο ΠΑΣΟΚ, που με δόλο άρπαξαν την εξουσία στις τελευταίες εκλογές, λέγοντας ψέματα για τη δήθεν αναδιανεμητική υπέρ των αδυνάτων πολιτική που είχαν σκοπό να εφαρμόσουν, τάζοντας αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις, υποσχόμενοι μια ομαλή, και χωρίς μεγάλες φορολογικές επιβαρύνσεις, έξοδο από την κρίση.

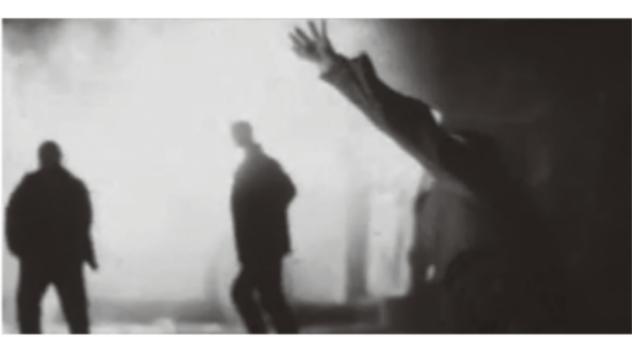
Είπαν ψέματα ότι δεν γνώριζαν την πραγματική κατάσταση στα δημοσιονομικά του κράτους, είπαν ψέματα για την κατάσταση της οικονομίας και τις δυνατότητες της, είπαν ψέματα ότι θα πάρουν, δήθεν, τα χρήματα που χρειάζονται από τους προνομιούχους. Με τα ψέματα, με την εξαπάτηση, με το δόλο, έκλεξαν την εξουσία. Αν προεκλογικά αποκάλυπταν έστω και ένα μικρό μέρος των σχεδίων τους, όχι μόνο δεν θα ήταν τώρα κυβέρνηση, αλλά θα έμεναν και εκτός κοινοβουλίου. Η κοινωνική συναίσθη που επικαλούνται είναι ένα τερατώδες ψέμα που προκαλεί έντονα την κοινωνική οργή.

Εμείς ως Επαναστατικός Αγώνας αμέσως μετά τις εκλογές και πριν το ΠΑΣΟΚ αποκάλυψε τις πραγματικές του προθέσεις, μιλήσαμε για την

πιο άγρια νεοφιλελεύθερη επίθεση που πρόκειται να εξαπολύσει στο όνομα της αντιμετώπισης της κρίσης και των δημοσιονομικών προβλημάτων, και έχουμε ήδη επιβεβαιωθεί.

Επίσης, είχαμε μιλήσει για την άμεση πολιτική παρέμβαση, να σου παίρνουν το μισθό και τη σύνταξη, να σου κατάσχει η τράπεζα το σπίτι, να ζεις μέσα στη μόλυνση που σκοτώνει. Τρομοκρατία είναι να ζεις καθημερινά υπό το καθεστώς του φόβου για την επιβίωση.

Παρ’ όλο που το εγκληματικό πρόσωπο τους έχει αποκαλυφθεί, εξακολουθούν οι κατέχοντες την πολιτική εξουσία να εξαπατούν και να κοροιδεύουν, υποστηρίζοντας πως ό,τι κάνουν είναι «για το καλό του κοινωνικού σύνολου». Ο Παπανδρέου και τα επιτελεία του κάνουν πλέον το πανελλήνιο να γελά όταν επικαλούνται τον πατριωτισμό τους, όταν αναφερόμενοι στα σκληρά μέτρα που επιβάλλουν, μιλούν για μέτρα που «επιβάλει το εθνικό συμφέρον», ότι πρόκειται για «τη σωτηρία της χώρας». Και το

αποκορύφωμα αυτής της συντονισμένης κοροϊδίας είναι όταν λένε πως οι προσπάθειες τους και η μη χρεοκοπήσει η χώρα είναι για το συμφέρον των μη προνομιούχων.

Είναι «ζήτημα εθνικής ανάγκης» να ρίχνουν όλο και πιο βαθιά στη φτώχεια και την ανέχεια μεγάλα τμήματα του πληθυσμού, προκειμένου να «ηρεμήσουν οι αγορές» (όπου «αγορές» εννοούμε τα άγρια θηρία που απαρτίζουν την υπερεθνική οικονομική ελίτ), να σταματήσουν να κερδοσκοπούν με το ελληνικό χρέος και να ριξουν, δήθεν, τα επιτόκια δανεισμού του ελληνικού δημοσίου.

Στην πραγματικότητα δεν έχουν κανένα σκοπό να προστατέψουν τη χώρα και τα λαϊκά στρώματα από τη χρεοκοπία, όπως δηλώνουν οι κυβερνώντες. Τα μεγαλύτερα τμήματα του πληθυσμού είναι ήδη καταβρβηλμένα από τις άγριες πολιτικές που εφαρμόζονται εις βάρος του και είναι δεδομένη η χρεοκοπία τους ως προϋπόθεση για τη συντήρηση των προνομιούχων κοινωνικών στρωμάτων.

Συντάξεις και μισθοί κόβονται ή καταργούνται, εκατοντάδες χιλιάδες απολύονται και πρόκειται να απολυθούν στο άμεσο μέλλον, οι φορολογικές επιβρομές εντείνονται, τα ασφαλιστικά ταμεία, ύστερα από μια μακροχρόνια πολιτική καταλήστευσης και απαξίωσης από το κράτος, αφήνονται να καταρρέσουν, υπηρεσίες υγείας καταργούνται, δημόσια νοσοκομεία χρεοκοπούν και αφήνονται στη σήψη ως το οριστικό κλείσιμο, δίνοντας τη χαρακτηρισή βολή σε ό,τι είχε απομείνει όρθο από το σύστημα υγείας του δημοσίου.

Αυτές οι συνθήκες όχι μόνο δεν είναι κάτι πρόσκαιρο που θα λήξει σε 2-3 χρόνια όπως διαμηνούν ψευδώς οι εξουσιαστές για να καθησυχάσουν την κοινωνία, αλλά θα γίνουν ακόμη χειρότερες εν όψει των μακροχρόνιων προσπαθειών της πολιτικής ελίτ να «βγάλει τη χώρα από την κρίση» δηλαδή να σώσει την άρχουσα οικονομική και πολιτική τάξη.

Μέσα στα πολλά και τερατώδη ψεύδη που λέει συστηματικά η κυβέρνηση, έχουν γίνει και αρκετές ειλικρινείς αναφορές (π.χ από την Κατσέλη) στην «μεγάλη ευκαιρία που προσφέρει η κρίση στην Ελλάδα να εφαρμοστούν οι απαραίτητες αλλαγές για τη συνολική οικονομική εξύγιανση». Εννοούν φυσικά, τη μοναδική ευκαιρία να περάσουν όλες τις νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις που τόσα χρόνια, λόγω φόβου για το πολιτικό κόστος από τις κοινωνικές αντιδράσεις, οι προηγούμενες κυβερνήσεις δεν μπορούσαν ούτε καν να διανοηθούν να προωθήσουν.

Μιλούν για τη μοναδική ευκαιρία που τους προσφέρεται να ξηλώσουν οριστικά και ταχύτατα όλα τα κοινωνικά κερπήματα και κατακτήσεις, να ιδιωτικοποιήσουν ασφαλίση και υγεία, να μειώσουν δραστικά το εργασιακό κόστος, να μετατρέψουν την Ελλάδα σ’ ένα παράδεισο εκμετάλλευσης για το κεφάλαιο, με άφθονο πάμφθινο εργατικό δυναμικό, χωρίς δικαιώματα. Μιλούν για τη μοναδική ευκαιρία

βοηθήσουμε για το ξεπέρασμα της κρίσης. Μα όταν η χώρα «θα έχει σωθεί», εμείς όλοι θα είμαστε ήδη νεκροί. Δουλειές δεν θα υπάρχουν, η φτώχεια θα έχει απλωθεί σαν πανούκλα παντού, ο κόσμος θ’ αρρωσταίνει και θα πεθαίνει χωρίς να μπορεί να κάνει απολύτως τίποτα, το βιοτικό επίπεδο θα μοιάζει με αυτό μιας χώρας σε πόλεμο. Γιατί έχουμε πόλεμο. Όχι αυτόν που αναφέρεται ο ψεύτης ο Παπανδρέου. Δεν έχει κηρύξει κανένα πόλεμο η κυβέρνηση στις αγορές και τους κερδοσκόπους. Αυτά τα γελοία φραστικά πυροτεχνήματα που έχουν περισσέψει όλο αυτό το διάστημα, ιδίως από τον προαναφερόμενο θεατρίνο που διευθίνει την ολοκλήρωση της σύγχρονης καταστροφής της χώρας, χρησιμοποιούν απλώς για την παραπλάνηση της κοινωνίας.

Έχουμε έναν κοινωνικό και ταξικό πόλεμο σε πρωτοφανή όδυνση. Έχουμε τα προνομιούχα κοινωνικά στρώματα να συγχρονίζονται και να συντονίζονται τις δυνάμεις τους για να εξαπολύσουν τη μεγαλύτερη ταξική επίθεση που έχει γίνει ποτέ στη χώρα. Έχουμε τον πόλεμο που έχουν κηρύξει οι κεφαλαιοκράτες με τη βοήθεια της κυβέρνησης ενάντια στους εργαζόμενους. Έχουμε τον πόλεμο των εξουσιαστών εναντίον των αγωνιστών.

Έχουμε μια μοναδική κοινωνική κατάσταση που διαμορφώνεται και που σπάνε ο ένας μετά τον άλλο οι οικονομικοί και κοινωνικοί δεσμοί ανάμεσα σε προνομιούχους και μη. Μια μεγάλη κοινωνική ρήξη διαμορφώνεται στο εσωτερικό της χώρας και μια πρωτοφανής πολιτική αντίθεση ανάμεσα στην ελίτ και την κοινωνική βάση με εκρηκτικές προοπτικές.

Μέσα σε αυτό το περιβάλλον πρωτόγνωρης τρομοκρατικής επίθεσης από κράτος και κεφάλαιο και ενώ η συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας βιώνει ένα ασύλληπτο μέχρι χθες καθεστώς τρόμου και ανασφάλειας, είναι πραγματικά γελοίο να ισχυρίζονται οι εξουσιαστές ότι οι συλλήψεις μας αφορούν στην αντιμετώπιση μιας κοινωνικής απειλής και ότι ο Επαναστατικός Αγώνας είχε ως σκοπό «να εκφοβίσει σοβαρά τον πληθυσμό» όπως αναφέρεται στο κατηγορητήριο.

Η μακροχρόνια και συνετής πολιτική παρουσία του Επαναστατικού Αγώνα είμαστε βέβαιοι πως

όχι μόνο δεν γίνεται αντιληπτή από τους περισσότερους ως «απειλή για την κοινωνία», αλλά ως μια πολιτική παρουσία δίπλα στους καταπιεσμένους και πάντα ενάντια στην οικονομική και πολιτική ελίτ. Δίπλα σε αυτούς που ζουν υπό το ζυγό της εξουσίας και απέναντι σε αυτούς που την ασκούν.

Παρά την ιδεολογική αντιπίθεση που έχει εξαπολύσει το κράτος και τα Μ.Μ.Ε. εναντίον μας, είναι κατανοητό από την πλειοψηφία του πληθυσμού πως ο πόλεμος εναντίον μας είναι πόλεμος εναντίον όσων θέλουν ν’ αντισταθούν δυναμικά στις επιλογές τους, είναι ένα μέσο εκφοβισμού και τρομοκράτησης γι’ αυτούς που σκέφτονται να σκώσουν το ανάστημα τους ενάντια στις εγκληματικές πολιτικές της

εξουσίας.

Αν παρακολουθήσει κάποιος την πορεία του Επαναστατικού Αγώνα καταλαβαίνει πόσο έωλο είναι οι ισχυρισμοί της πολιτικής εξουσίας και των κολαούζων της στα Μ.Μ.Ε. ότι η δράση του συνιστά απειλή για το κοινωνικό σύνολο. Γιατί ποια είναι η ενέργεια μας που έχει δήθεν τρομοκρατήσει την κοινωνία και έχει στραφεί ενάντια της; Μήπως οι επιθέσεις στα μισητά από την κοινωνική πλειοψηφία υπουργεία εργασίας και οικονομίας όπου αποφασίζονται και προστάζονται οι πιο αντικοινωνικές πολιτικές;

Μήπως οι επιθέσεις ενάντια στα ΜΑΤ που τρομοκρατούν καθημερινά στους δρόμους των πόλεων, ξυλοκοπούν διαδηλωτές και έχουν ως αποστολή τη βίαιη καταστολή των κοινωνικών αγώνων; Οι επιθέσεις ενάντια στα αστυνομικά τμήματα που στεγάζουν τους εκπαιδευμένους δολοφόνους του καθεστώτος και όπου καθημερινά ξεφτιλίζονται, ξυλοκοποούνται και δολοφονούνται άνθρωποι που πέφτουν στα χέρια των μπάτσων;

Μήπως συνιστά τρομοκράτηση της κοινωνίας η επίθεση εναντίον του Βουλγαράκη ο οποίος έχει συνδεθεί με δύο μεγάλα σκάνδαλα (τηλεφωνικές υποκλοπές, απαγωγές Πακιστανών) και που εκμεταλλεόμενος τον υπουργικό του θάκο αύξησε την οικογενειακή του περιουσία με τις αγοραπωλησίες εκτάσεων του δημοσίου (υπόθεση Βατοπέδου); Αυτόν, όπως και όλους όσους έχουν συνδεθεί με ανάλογες υποθέσεις άπληστης υφαρπαγής του κοινωνικού πλούτου, οι περισσότεροι που ζουν σε αυτή τη χώρα πολύ θα ήθελαν να τους δουν κρεμασμένους στην πλατεία Συντάγματος.

Μήπως πρόκειται για ενέργεια τρομοκράτησης της κοινωνίας η επίθεση εναντίον της πρεσβείας των ΗΠΑ; Μήπως δεν γνωρίζουν οι διώκτες μας και οι πολιτικοί τους προϊστάμενοι πως αυτή την επίθεση επδοκίμασε η συντριπτική πλειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας η οποία μόνο ευγενή συναίσθηματα δεν τρέφει για το κράτος των ΗΠΑ;

Μήπως είναι πράξη που τρομοκρατεί τον πληθυσμό μια επίθεση εναντίον της πολυεθνικής

στη δημιουργία της μεγάλης κρίσης που ζούμε σήμερα;
Η μήπως πρόκειται για πράξη κοινωνικής τρομοκράτησης η επίθεση ενάντια στο χρηματιστήριο, το ναό του χρήματος και έναν από τους σημαντικότερους διαύλους υφαρπαγής του κοινωνικού πλούτου και μεταφοράς του από την κοινωνική βάση προς την οικονομική ελίτ;

Οι μόνοι που έχουν τρομοκρατηθεί από αυτές τις

πολιτικές ενέργειες είναι η πολιτική και οικονομική εξουσία. Είναι οι εγκληματίες κεφαλαιοκράτες που ανησυχούν για τις «επενδύσεις» τους και που φοβούνται πως δεν θα μπορούν να περάσουν χωρίς προβλήματα τους όρους της σύγχρονης δικτατορίας τους. Αν αυτές οι επιθέσεις συνιστούν απειλή για κάποιους αυτοί είναι όσοι απολαμβάνουν οικονομική και κοινωνική ισχύ από το υπάρχον καθεστώς κοινωνικής υποδούλωσης.

Η φυλάκιση μας λοιπόν, όχι μόνο δεν συνιστά λύση για την ασφάλεια του πληθυσμού αλλά λειτουργεί προς την ακριβώς αντίθετη κατεύθυνση. Θέλει να καταφέρει την αντιμετώπιση μιας πολιτικής απειλής για το καθεστώς, ώστε κράτος και κεφάλαιο με μεγαλύτερη ασφάλεια να ασκούν τη μακίχη τρομοκρατία εναντίον της κοινωνικής πλειοψηφίας. Στόχος των δικτών μας να εξαλείψουν έναν παράγοντα πολιτικής αφύπνισης για την κοινωνία, μια επαναστατική απειλή.

Για πολλούς από την διεθνή πολιτική και οικονομική ελίτ - μεταξύ των οποίων και των γερμανικών του ΔΝΤ - η διεθνής οικονομική κρίση έχει τελειώσει, η οικονομική ανάκαμψη, αν και ισχνή, έχει ξεκινήσει, οι προοπτικές διαφανίζονται καλές ενώ η κρίση στην Ελλάδα δεν αποτελεί τίποτα περισσότερο παρά αποτέλεσμα της κακής διαχείρισης από τις προηγούμενες κυβερνήσεις. Οι υπερασπιστές και εκφραστές του οικονομικού και πολιτικού

συστήματος αναγνώρισαν ως κρίση μόνο αυτή που συγκλόνισε το διεθνές χρηματοπιστωτικό σύστημα και αφού αυτό φαίνεται να διασώθηκε μετά τις γενναϊόφωρες παροχές ρευστότητας από τις κυβερνήσεις, μιλάνε για το τέλος των προβλημάτων του συστήματος και για την αρχή μιας, ίσως επίπονης και όχι πολύ σύντομης, διαδικασίας οικονομικής ανάκαμψης, και με την προϋπόθεση πάντα ότι οι κυβερνήσεις θα λάβουν τ’ απαραίτητα μέτρα λιτότητας.

Μετην ίδια επιφανειακή προσέγγιση της κρίσης που τη διαχωρίζει στις διάφορες - για πολλούς ακόμη και ανεξάρτητες μεταξύ τους - διαστάσεις της και τις απομονώνει, αναλύεται από τους καθεστωτικούς αναλυτές και η κρίση του χρέους στην Ελλάδα. Γι’ αυτούς οικονομική κρίση είναι μόνο ένα αποτέλεσμα κακής διαχείρισης του συστήματος που με κάποιες επιμέρους διορθώσεις θα επανέλθει στην πρότερη εύρυθμη λειτουργία του.

Η δε δημοσιονομική κρίση στην Ελλάδα δεν αποτελεί για τους συμμετέχοντες στην ηγσία του συστήματος ούτε καν μια παρενέργεια της διεθνούς οικονομικής κρίσης. Πρόκειται για ένα πρόβλημα που οφείλεται στην κακή διαχείριση

των δημοσίων ταμείων από τις προηγούμενες κυβερνήσεις. Δεν αμφισβητούμε βέβαια, το γεγονός ότι οι κατά κάποιους κατέχοντες την εξουσία στη χώρα πρόβησαν συστηματικά και χωρίς εξαιρέσεις στην καταλήστευση του χρήματος και της περιουσίας του δημοσίου. Αντιθέτως, με τον πλούτο που έχει αντλήσει το κράτος από την κοινωνική βάση, πλούτιξαν και ζούσαν σπαταλώντας αφειδώς τα δημόσια ταμεία όλες ανεξαιρέτως οι σιμομορίες των κυβερνώντων, πετώντας μερικά ξεροκόμματα στην πλειοψηφική βάση των ψηφοφόρων προκειμένου να κερδίσουν την ψήφο τους. Οι ληστές των κομμάτων εξουσίας έφτιαξαν τεράστιες περιουσίες, έχτισαν βίλες, αγόρασαν κότερα, εξασφάλισαν μια ζωή μες στη χλιδή ενώ η κοινωνική πλειοψηφία ζει υπό το καθεστώς της οικονομικής τρομοκρατίας που επιβάλλει το κράτος και το κεφάλαιο. Όταν όμως τα γεράκια του Δ.Ν.Τ. και της Ευρωπαϊκής Ένωσης κατηγορούν τις προηγούμενες κυβερνήσεις για διασπάθιση του δημοσίου χρήματος, δεν εννοούν τα παρα-πάνω και ούτε βέβαια τα δισεκατομμύρια ευρώ που χρίστηκαν στους κάθε εθνικότητας κεφαλαιοκράτες οι οποίοι δραστηριοποιούνται στη χώρα. Τις κατηγορούν ότι σπατάλησαν πολλά σε μισθούς και συντάξεις, ότι ζοδεύουν πολλά για τη δημόσια υγεία και για την παιδεία και ότι υπήρξαν πολύ ελαστικές με τη φορολόγηση της κοινωνικής βάσης.

Το ελληνικό κράτος βρίσκεται εδώ και καιρό υπό καθεστώς δημοσιονομικής χρεοκοπίας, ασχέτως αν δεν το ομολογούν οι κυβερνώντες, ενώ ο μηχανισμός στήριξης του Δ.Ν.Τ., της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας που ανέλαβε πλέον τα ηνία της εξουσίας, έχει ως αποστολή την παροχή ρευστότητας για να πληρωθούν όσοι δάνεισαν το ελληνικό δημόσιο αγοράζοντας ομόλογα. Το αντάλλαγμα για την «οικονομική σωτηρία» είναι η εφαρμογή της πιο άγριας καταλήστευσης της κοινωνίας για λογαριασμό του υπερεθνικού κεφαλαίου.

Όσον αφορά το δημοσιονομικό πρόβλημα της Ελλάδας, εκτός από την καταλήστευση των ταμείων για ιδιον όφελος από τους κυβερνώντες, μετά τις γενναϊόφωρες παροχές ρευστότητας από τις κυβερνήσεις, μιλάνε για το τέλος των προβλημάτων του συστήματος και για την αρχή μιας, ίσως επίπονης και όχι πολύ σύντομης, διαδικασίας οικονομικής ανάκαμψης, και με την προϋπόθεση πάντα ότι οι κυβερνήσεις θα λάβουν τ’ απαραίτητα μέτρα λιτότητας.

Ο ισχυρισμός ότι η Ευρώπη παρέχει μια οικονομική ασφάλεια για την Ελλάδα δεν είναι παρά ένα τερατώδες ψέμα. Η επιβεβλημένη από την Ευρώπη οικονομική στρατηγική για την Ελλάδα ήταν από την αρχή η αποδιάβρωση του προηγούμενου παραγωγικού μοντέλου και η ενθάρρυνση από το ελληνικό κράτος της κατανώλισης με δαινεϊκά. Οι Ελληνικές κυβερνήσεις προχωρήσαν συνεχώς σε δανεισμούς για να χρηματοδοτούν επενδύσεις

ΟΚέψειςί πάνω στην κρίση

Από την παμπάλαια εποχή που εμφανίζονται οι πρώτες ιεραρχίες στις ανθρώπινες κοινωνίες, αρχίζουν να εκδηλώνονται εντός τους και οι συγκρουσιακές σχέσεις. Απ΄ τη μια οι κυρίαρχες ομάδες και συντεχνίες κι απέναντί τους η μεγάλη πλειοψηφία των μη προνομιούχων – καταπιεσμένων. Έκτοτε, οι πρώτες επιστρατεύουν μια σειρά από «εργαλεία» για να επικρατούν στην ανταγωνιστική διεκυστινίδα: την καταστολή (φόβος), τις θρησκευτικές δοξασίες (διδασκαμονία, άγνοια, ενοχή), την αρχή του «διαίρει και βασίλευε», μετέπειτα την εκπαίδευση και την εθνική ιδεολογία, στον εικοστό αιώνα την τεχνολογία (προπαγάνδα, media), εσχάτως τον καταναλωτισμό και τέλος, την πάντοτε παρούσα Συνήθεια. Αποτέλεσμα της επίδρασης όλων αυτών των παραγόντων είναι, μεταξύ άλλων, η καθυστέρηση της συνείδησης των καταπιεσμένων τόσο σε σχέση με τη θέση τους αυτή, όσο και απέναντι στις εκάστοτε αντικειμενικές εξελίξεις σε διάφορα κοινωνικά πεδία, και ιδίως σε κείνο του κοινωνικού ανταγωνισμού και της συγκρούσης συμφερόντων. Την ίδια ώρα που η Εθνική Τράπεζα συνάπτει συμφωνίες και ανοίγει κερδοφόρες δουλειές στην Τουρκία, οι υπάλληλοί της στην Ελλάδα διακατέχονται από πατριωτική απέχθεια έναντι των γειτόνων και είναι έτοιμοι να θυσιάσουν και τους γόνους τους για να προστατευτούν αυτά τα συμφέροντα, τα οποία έχουν μάθει να αναγνωρίζουν και να επικυρώνουν ως «εθνικά» (αρκεί τέλος πάντων να τους τα σερβίρουν με το κατάλληλο όνομα). Κι ενώ αυτοί πιθανότατα δεν θα δείξουν την ίδια αγωνιστική διάθεση για τα εργασιακά τους δικαιώματα όταν αυτά συρρικνώνονται, φαίνεται πως διαχρονικά, αφενός η επιτακτική ανάγκη της κερδοφορίας του κεφαλαίου κι αφετέρου η βούληση για διασφάλιση της εξουσίας τους, κάνουν τ΄ αφεντικά να βρίσκονται σε μεγαλύτερη εγρήγορση σε σχέση με τα δικά τους συμφέροντα κι έτσι να διακρίνουν ξεκάθαρα τα τεκταινόμενα τον οριζόντά τους. Το γεγονός είναι πως κατά κανόνα, αν και οι εξελίξεις για τους υπηκόους είναι πασιφανείς στο επίπεδο του γεγονότος, παρά ταύτα παραμένουν για μεγάλα χρονικά διαστήματα ανεξίτηλαστες στο επίπεδο του νοήματος. Συνήθως, το αποτέλεσμα είναι ότι,

τα μέτρα της κυβέρνησης και η υποταγή στους διεθνείς μηχανισμούς των αφεντικών αντικατοπτρίζουν την ηθογραφία μιας εποχής που έφτασε στα όριά της, και συνιστούν ταυτόχρονα το αποτέλεσμα και το τέλος της

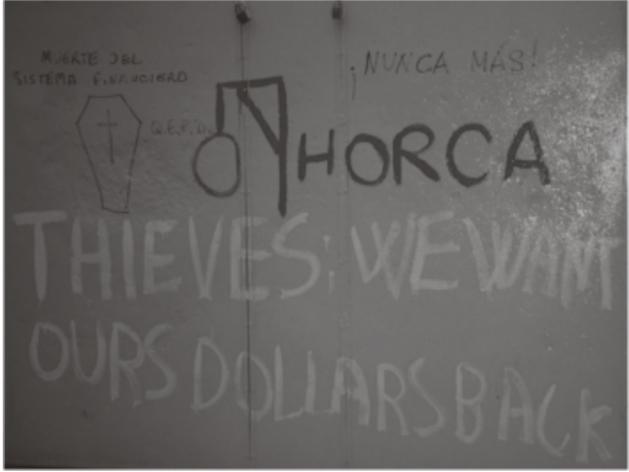
όταν οι «από κάτω» αντιλαμβάνονται την επίθεση που δέχονται (γιατί οι επιδιώξεις των μεν δεν μπορούν να ευοδωθούν παρά μόνο συντρίβοντας εκείνες των δε), οι φλόγες τούς έχουν σχεδόν ζώσει.

Έτσι, η κλίση της δραματικής στροφής που λαμβάνει χώρα στο βιοτικό τους επίπεδο το τελευταίο τετράμηνο (αν και δρομολογούνταν εδώ και δεκαετίες), πέρα από τον σχεδόν ολικό

αφηνδιασμό, δεν έχει γίνει αντιληπτή σε όλο το εύρος της. Απειλούνται άμεσα οι πάντες (των επερχόμενων γενεών συμπεριλαμβανομένων), όμως η Ιστορία κι η εμπειρία έχουν δείξει ότι τις στιγμές αυτές και σε χώρες με την ταξική δομή της Ελλάδας, εκείνα που πρωτίτως κινδυνεύουν με κοινωνικό αφανισμό είναι τα κατώτερα και μεσαία στρώματα της μικροαστικής τάξης (υπάλληλοι, έμποροι, μικροϊδιοκτήτες γης και μικρομεσαίοι παραγωγικών μονάδων), τα οποία πλειοψηφούν συντριπτικά στον ελλαδικό χώρο και προφανώς δεν έχουν συνειδητοποιήσει το μέγεθος που έχει το επερχόμενο τσουνάμι, το οποίο θα ισοπεδώσει όχι απλά τα εισοδήματά τους, μα έναν ολόκληρο τρόπο ζωής. Απ΄ αυτή την άποψη τα μέτρα της κυβέρνησης και η υποταγή στους διεθνείς μηχανισμούς των αφεντικών αντικατοπτρίζουν την ηθογραφία

Αργεντινή, 2001

μιας εποχής που έφτασε στα όριά της, και συνιστούν ταυτόχρονα το αποτέλεσμα και το τέλος της- δηλαδή μια σειρά από κοινωνικές σχέσεις και συμπεριφορές, θεμιτές και αθέμιτες, που ως τώρα αποτελούσαν ασφαλιστικές δικλίδεις κάτω από το - έτσι κι αλλιώς εδώ και χρόνια - τεντωμένο σχοινί στο οποίο αυτοί οι άνθρωποι ισορροπούσαν, σε μια χώρα με λίγες ευκαιρίες και σαθρές παραγωγικές δυνάμεις: το πελατειακό σύστημα, την οικογενειακή και συγγενική «πρόνοια», τη (γαίο)πρόσδοια από κάποια ακίνητα (ενοίκια, προϊόντα πρώτης ανάγκης κλπ). Αυτά όλα, με τα πρωτόγνωρα δεδομένα που διαμορφώνει η νέα εποχή της κρίσης, σταδιακά ή όχι θα γίνουν στρόφιγγες με

στόμια σφραγισμένα . Και τότε, πριν απ΄ όλους, το ευρύτεατο συλλογικό υποκείμενο που λέγεται μεσαία τάξη θα κοιτάξει κάτω απ΄ το σχοινί και για πρώτη φορά δεν θ΄ αντικρύσει δίχτυ ασφαλείας αλλά τον τρόμο του κενού.

Δεδομένου από ΄κει και πέρα ότι η ψυχολογία διαδραματίζει βασικό ρόλο σε όλα τα επίπεδα της ανθρώπινης δραστηριότητας – και η ψυχολογία τόσο εκτεταμένων πληθυσμιακών στρωμάτων είναι ΜΑΖΙΚΗ, με ό,τι αυτό συνεπάγεται – είναι νωρίς ακόμα για να διαβλέψουμε τις διεργασίες που θα λάβουν χώρα σε ατομικό και συλλογικό επίπεδο συνείδησης αυτού του κόσμου, και άρα τι αντιδράσεις κυοφορούνται. Άλλωστε, η εξ αίφνης διακοπή της αιμοδοσίας μουδιάζει τα μέλη και το κοινωνικό σώμα βρίσκεται ακόμα σ΄ αυτή τη φάση. Προς ποια κατεύθυνση θα στραφεί η κίνηση που θα διαδεχτεί την παρούσα

των πληττόμενων κοινωνικών στρωμάτων σε τέτοιες περιστάσεις, έχω την εντύπωση ότι είναι βιάσιμη η υπόθεση πως η ενέργεια που θα εκλυθεί δεν θα ΄ναι εύκολο να καναλιζαριστεί από την εξουσία προς αποδιοπομπαίους τράγους. Η φράξια της άρχουσας τάξης που παρήλθε με τις εκλογές του Οκτώβρη φρόντισε να είναι υπέρ το δέον σπάταλη, διεφθαρμένη, σκανδαλώδης και δολοφονική, ώστε να είναι εμφανές στα μάτια του κάθε στοιχειωδώς προσγεωμένου στην πραγματικότητα υπηκόου ότι για τα εγκληματικούς κείμενα (και νυν, δρώμενα) της χώρας δεν φτάνει οι μετανάστες. Οι...Εβραίοι έχουν από καιρό πιο στεχνόν εξοντωθεί (με την ενεργό συνεργασία ή παράλειψη πράξης των νεοελλήνων) και το νέο επιχειρούμενο άλλοθι (οι «πολλοί» και «κακοί» δημόσιοι υπάλληλοι), παρ΄ ότι έχει ερείσματα στο κοινωνικό σώμα, δε φαίνεται να πείθει – μεταξύ άλλων, και γιατί οι πρώτοι βαλλόμενοι από τα μέτρα είναι αυτοί οι ίδιοι: δεν θα μπορούσαν να στραφούν ενάντια στον...εαυτό τους, πέραν του ότι σχεδόν κάθε οικογένεια στην Ελλάδα έχει και κάποιον στον κύκλο της. Όσο για τους «κακούς Γερμανούς», ας μην το σχολιάσουμε...

Επιπροσθέτως, φαίνεται πως για πρώτη φορά (με σαφή ένδειξη την ανοχή που πολύς απ΄ αυτό τον κόσμο επέδειξε στα εξεγερτικά γεγονότα

Με δυο λόγια, η συμπτωματολογία της κρίσης είναι πλέον ορατή. Αυτή της αντίστασης, ακόμα όχι. Και πρέπει να επισπεύσουμε την ανάδυσή της.

του Δεκέμβρη του 2008) μεγάλα τμήματα του πληθυσμού έχουν αρχίσει ν΄ αντιλαμβάνονται ότι για τα δεινά τους φταίει η συνεργία των τμημάτων της άρχουσας τάξης που εναλλάσσονται στην εξουσία, αντιληπτή ως χρεοκοτία του πολιτικού συστήματος (προσοχή: κι αυτού με τη σειρά του ιδωμένου ως «κακή διακυβέρνηση» - που πιθανόν στο μέλλον να διορθωθεί με κάποια «έντιμη» - και όχι φυσικά σαν ριζική αμφισβήτηση του κοινοβουλευτισμού ως πολιτικό αντίστοιχου του καπιταλισμού στην οικονομία).

Εν κατακλείδι, αυτό κάνει ευκολότερη την – κατά τ΄ άλλα - πολύ δύσκολη δουλειά του ανταγωνιστικού κινήματος να προσεταιριστεί συνειδήσεις και ν΄ ανοίξει μέτωπα.

Φαίνεται επίσης, πως είναι μια από τις σπάνιες φορές που η συμπαγνια των κυρίαρχων φραξιών της άρχουσας τάξης (ΠΑΣΟΚ, ΝΔ) δεν μπόρεσε να καλύψει με ηχηρές δήθεν «αντιπαράθεσεις» το γεγονός ότι, γαλαζία ή πράσινο, απλά αλλάζει το χρώμα της μάσκας- πίσω της κρύβονται πάντα αφεντικά, ταξικοί εχθροί της πλειοψηφίας της κοινωνίας και όχι αντιπρόσωποι ή εκφραστές της. Κι αυτό γιατί ο τρόπος με τον οποίο έγινε τον Οκτώβρη η εναλλαγή των δύο ελιτ στην εξουσία, δείχνει μια - όχι απαραίτητα συμφωνημένη, αλλά ισως και ενστικτώδη - υποχώρηση των γαλαζίων αρχόντων προς όφελος των πράσινων, με στόχο να μην υποστούν κλυδωνισμοί οι Άρχοντες γενικά ως τέτοιοι, ανεξάρτητα από το ποια φράξιά τους θα διαχειριζόταν κατόπιν την εκμετάλλευση των από κάτω. Ο Καραμανλής

ήξερε όταν προκήρυσσε εκλογές- το ίδιο και ο Παπανδρέου- η κίνηση του πρώτου άφηνε το χώρο στον δεύτερο με την ανομολόγητη (ι) επιδίωξη το κόστος αυτό ν΄ αντισταθμιστεί από τη μη ριζική, μαζική αμφισβήτηση του κοινωνικού status και των δύο, μέσω μιας παρ΄ ελπίδα καλύτερης διαχείρισης της λαϊκής δυσαρέσκειας από τον δεύτερο. Και σίγουρα, τουλάχιστον προς ώρας, το επιτυγχάνουν.

Τα ΜΜΕ. Γι΄ αυτά μπορεί να γραφτεί μπροσούρα ολόκληρη. Εδώ θα προσπαθώσ ν΄ αντισταθμίσω την έκταση με την ένταση των λέξεων. Η ιστορική σημασία των περιστάσεων (τέλος εποχής) είναι αυτή που έρχεται να επισφραγίσει τη δομική μετάλλαξη που συντελείται εδώ και χρόνια ως προς το ρόλο τους: αυτός παύει να είναι πλέον επικουρικός στο αντικοινωνικό έργο των εξουσιών. Τα ΜΜΕ δεν είναι πια ο στολοβάτης τους, αλλά οργανικό μέρος της ίδιας της εξουσίας ως πλεγματος ισχύος. Κι αν οι δημοσιογράφοι δεν είναι βέβια εκείνοι που θα διατάζουν τα ΜΑΤ να καταπνίξουν τις αυριανές διαμαρτυρίες, είναι σίγουρα αυτοί που θα στρώσουν το δρόμο για να περάσουν τόσο οι κλόυβες όσο και τα μέτρα που θα ΄ρθουν πάνοπλες να επιβάλλουν. Με απλά λόγια, το κράτος έπαψε να είναι ο μόνος τρομοκράτης.

Τέλος, μια παρακινδυνευμένη πρόβλεψη αναφορικά με την τροπή που μπορούν να πάρουν οι κοινωνικές αντιστάσεις. Ας δούμε λίγο το κάδρο: η καθεστωτική Αριστερά, εδώ και δεκαετίες, αν δεν συμπράττει στο παιχνίδι

κεφάλαια στην Ιστορία δεν υπάρχουν πριν γραφούν· και κυρίως, δεν μπορείς να ξεκινάς έναν αγώνα με την πελοποίηση ότι θα τον χάσεις – έτσι κι αλλιώς, πιθανότατα για πολύ κόσμο να ισχύσει ξανά η γνωστή αποστροφή ότι «δε θα ΄χει να χάσει παρά μόνο τις αλυσίδες του». Από μιας εξαρτάται. Ιδού λοιπόν η Ρόδος...

της εξουσίας (βλ. «οικουμενική» κυβέρνηση κλπ...), είτε ξεδοδεύεται σε άσφαϊρες καταγγελίες κι εσωτερικές έριδες είτε αποτελεί ένα από τα συντηρητικότερα και πιο οπισθοδρομικά ρεύματα της Ευρώπης (λέγε με ΚΚΕ), ανεξάρτητα από την καλή προαίρεση μεριδας της (κυρίως νεανικής) βάσης της. Η εξωκοινοβουλευτική, πολύ διασπασμένη και προσκολλημένη σε ερμηνευτικά σχήματα παρωχημένων εποχών, παρά την αγωνιστική διάθεση τμημάτων της (π.χ. ΕΕΚ), δεν μπορεί να

κρίση σημαίνει επίθεση στην κοινωνία να αντεπιτεθούμε

(Η Ελλάδα, μετά από μήνες δανεισμού από τις αγορές, κατέφυγε στο μηχανισμό στήριξης Ευρωπαϊκής Ένωσης και Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου. Τα χειρότερα έπονται...)

Η οικονομία παγκοσμίως βρίσκεται σε κρίση. Δεδομένης και της πολυπλοκότητας του οικονομικού συστήματος, πολλοί μπορεί να είναι οι παράγοντες που ενύοησαν την εμφάνιση της οξυμένης κρίσης στην Ελλάδα τη συγκεκριμένη χρονική στιγμή και διαμό-ρφωσαν τα επιμέρους χαρακτηριστικά της. Παρ΄ όλα αυτά, ανεξάρτητα χώρου, χρόνου και συνθηκών (ας θυμηθούμε την οικονομική κατάρρευση στην Αργεντινή, στην Ιολανδία, στη Ρουμανία, στην Ουγγαρία και στο Ντομπάλι), η οξυμένη οικονομική ύφεση είναι αναπόδραστο στοιχείο του ίδιου του συστήματος οργάνωσης της οικονομίας, του καπιταλισμού. Πολύ σχηματικά, αυτό θα μπορούσε να γίνει αντιληπτό ως εξής: η θεμελιώδης αρχή του καπιταλιστικού συστήματος είναι η μέγιστη συσσώρευση κέρδους μέσα από την ακραία και άπληστη εκμετάλλευση φυσικών πόρων και ανθρώπινου δυναμικού. Όταν αυτή η κερδοφορία φτάνει σε στάδιο κορεσμού, λόγω υπερεκμετάλλευσης, κοινωνικών αντιστάσεων ή ακόμα και εσωτερικών ανταγωνισμών μεταξύ μεγάλων οικονομικών συμφερόντων, τότε το κεφάλαιο δεν αποδίδει τα αναμενόμενα, δεν τηρείται η θεμελιώδης αρχή του καπιταλισμού και έτσι αυτός περιέρχεται σε κρίση.

Η κρίση αυτή πρέπει να ξεπεραστεί για το καλό του κεφαλαίου, των αφεντικών και των υπερασπιστών του συστήματος. Όταν μιλάμε για κεφάλαιο, αφεντικά και αστική τάξη προφανώς δεν αναφερόμαστε σε συγκρο-τημένη ομάδα που σκοπό έχει να κυριεύσει τον κόσμο. Πρόκειται για ένα διάχυτο σύνολο, που αποκομίζει κέρδος από τις οικονομικές και παραγωγικές σχέσεις, εκμεταλλευόμενο την εργατική τάξη και παρά τις επιμέρους εσωτερικές συγκρούσεις του, έχει κοινό στόχο τη διαώνιση και ανάπτυξη του συστήματος.

Ακούραστος και διαπλεκόμενος σύμμαχος του κεφαλαίου, το κράτος έρχεται να δώσει τη διεόδοα από την κρίση. Έτσι, η κρίση των καπιταλιστών παρουσιάζεται με συνολική κρίση της κοινωνίας, τις επιπτώσεις της οποίας καλούμαστε να πληρώσουμε όλοι: μειώσεις μισθών, αύξηση τιμών, επέκταση της επισφάλειας και της μερικής απασχόλησης, απειλευθέρωση των απολύσεων και αύξηση της ανεργίας.

Η οικονομική ανασφάλεια οξύνει τις αντιθέ-σεις, μεγενθύνει κοινωνικά προβλήματα, αυξάνει τη δυσπιστία απέναντι στους θεσμούς και το πολιτικό σύστημα και έτσι η κρίση επεκτείνεται σε όλους τους τομεις της ζωής, αποδεικνύοντας για άλλη μια φορά ότι

«οι άνθρωποι κάνουν τη ζωή τους σύμφωνα με τις ανάγκες τους»

επηρεάσει εξελίξεις. Ο «επίσημος» συνδικαλισμός παραμένει η ίδια ξεδιάντροπη ιστορία του εκάστοτε κομματικού εγκάθετου που κοκορομαχεί για το θεαθήναι πριν στοργυλοκαθίσει στους θώκους και στο

σβέρκομας. Ο αναρχικός χώρος, παρ΄ ότι δείχνει αυητικές τάσεις, παραμένει - συγκριτικά με τις απαιτήσεις της συγκυρίας - αμελητέα δύναμη, κυρίως έξω απ΄ την πρωτεύουσα. Παρά ταύτα, είναι το μόνο ζωντανό εργαστήρι κοινωνικών πειραματισμών και διεργασιών σε πολλά επίπεδα, και σίγουρα το πιο μαχητικό τμήμα των εκμεταλλευομένων (πιθανότατα και παγκοσμίως, μαζί με κάποιες καταστάσεις στη Λατ. Αμερική και ορισμένους νέους τρόπους δράσης της γαλλικής εργατικής τάξης). Εσθόνον στο κοινωνικό μοντέλο που επικρατεί, η εργασία, η εκμετάλλευσή της, οι αντιστάσεις που αναδύονται από τα υποκείμενά της κλπ εξακολουθούν να αποτελούν κεντρικές σημασίες και κινητήριες δυνάμεις, η προσπάθεια να εξαπλωθεί το κίνημα (και) στους χώρους και χρόνους όπου αυτή παίρνει σάρκα και οστά ώστε να προβληθούν όσο γίνεται περισσότερα προσκόμματα, στη ροή της αναπαραγωγής του συστήματος, είναι βασικές σημασίες. Στον τομέα αυτό υστερεί τραγικά (αυτός άλλωστε ήταν και ένας από τους λόγους που η εξέγερση του Δεκέμβρη δεν πήρε καθοριστικές διαστάσεις). Ταυτόχρονα όμως έχει να επιδείξει μια σειρά από σχετικά νεόκοπες προσπάθειες οργάνωσης κάποιου κόσμου σε πρωτοβάθμια σωματεια, από τα οποία και κοινότητες αγώνα έχουν ξεπηδήσει, και νικηφόροι για τους εργαζόμενους αγώνες έχουν δοθεί, και

ζητήματα έχουν αναδειχθεί. Παρ΄ ότι η καταστολή γίνεται όλο και σκληρότερη, νομίζω ότι υπάρχει η δυνατότητα για ν΄ αρχίσει σιγά-σιγά να εμπνέει κάποια οράματα.

Ως τότε, οι εκτιμήσεις είναι δυσοίονες: για να ριζώσουν τα οράματα αυτά και να ωθήσουν στην έμπρακτη θέσμιση άλλων, ανταγωνιστικών προς το κυρίαρχο μοντέλο κοινωνικών σχέσεων, απαιτούνται δομές και κουλτούρα διεκδίκησης που συνήθως παίρνουν δεκαετίες για να συγκροτηθούν. Στο φαντασιακό του κόσμου αυτή τη στιγμή στην Ελλάδα, ως επί το πλείστον δεν υπάρχει κάποια εναλλακτική προοπτική μιας άλλης κοινωνικής οργάνωσης κι ενός διαφορετικού τρόπου ζωής, έστω κι αδρά σκιαγραφημένων. Διαγράφεται η πιθανότητα μιας κοινωνικής έκρηξης που (στο μέτρο που θα κατορθώσει να κατακτήσει χώρους) δεν θα έχει όλα τα εφόδια για ν΄ αρχίσει ν΄ ανοίγει το δρόμο προχωρώντας. Σε τέτοιες καταστάσεις, η επιστροφή σε μια πιο μετριοπαθή, διπλωμάτισσα ηγεσία της κυρίαρχης τάξης (με τραγικές απώλειες στις κοινωνικές κατακτήσεις) είναι ίσως το πιο σοβαρό ενδεχόμενο. Αλλά δεν παύει να ΄ναι ενδεχόμενο: κεφάλαια στην Ιστορία δεν υπάρχουν πριν γραφούν· και κυρίως, δεν μπορείς να ξεκινάς έναν αγώνα με την πελοποίηση ότι θα τον χάσεις – έτσι κι αλλιώς, πιθανότατα για πολύ κόσμο να ισχύσει ξανά η γνωστή αποστροφή ότι «δε θα ΄χει να χάσει παρά μόνο τις αλυσίδες του». Από μιας εξαρτάται. Ιδού λοιπόν η Ρόδος...|αόλους/ες ματ.

▲/ Ανέσιος

«οι άνθρωποι κάνουν τη ζωή τους σύμφωνα με τις ανάγκες τους»

«οι άνθρωποι κάνουν τη ζωή τους σύμφωνα με τις ανάγκες τους»

άλλοι και ας αντισταθούνε συλλογικά και πολύμορφα: καταλήψεις, πορείες, συγκεντρώ-σεις, διαδηλώσεις, απαλλοτριώσεις, συγκρούσεις, απεργίες. Μόνο τότε θα διαμορφώσουμε εμείς οι ίδιοι, χωρίς κανέναν εργατοπατέρα και καμία επαναστατική πρωτοπορία, τις δομές εκείνες, μέσα από τις οποίες θα μπορούσαμε αυτοοργανωμένα, αντεπαραρχικά και επιθετικά να περάσουμε σε μια αντίσταση που θα είναι τόσο γενική και τόσο έτοιμη να μεταδοθεί, ώστε να οδηγήσει στη συνολική άρνηση του υπάρχοντος, στην κατάργηση της μισωτής εργασίας και στην κοινωνική απελευθέρωση.

Η οικονομική και συστημική κρίση δεν σημαίνει υποχρεωτικά το τέλος του καπιταλισμού. Το σύστημα δοκιμάζεται και αργά ή γρήγορα μπορεί ενδεχομένως να βρει νέους τρόπους να ισορροπήσει. Από την άλλη, τέλος του καπιταλισμού δε σημαίνει και τέλος του κόσμου και της ιστορίας. Ο σημερινός τρόπος οργάνωσης της κοινωνίας και της παραγωγής δεν είναι ο μοναδικός που μπορεί να υπάρξει. Ας τολήψουμε να σκεφτούμε έξω από τα στενά πλαίσια που θέτει το σύστημα, οι αντιφάσεις που αυτό γεννά και οι ιδεολογικοί του φαυλοτισμοί. Η αντιμετώπιση του παρόντος ως κάτι το αζεπέραστο και η συναίνεση στις όποιες θετικές ή αρνητικές αναδιαρθρώσεις του, το μόνο που κάνουν είναι να μας βυθίζουν βαθύτερα στη βαρβαρότητα και να διαισνίζουν τον κύκλο της εκμετάλλευσης. Μόνο μέσα από μια ριζοσπαστική οπτική συνολικής αμφισβήτησης μπορούν να δοθούν λύσεις στην τρέχουσα συστημική κρίση.

Σε μια τέτοια περίοδο επίθεσης του κεφαλαίου και των υποτακτικών του, δύο είναι οι δρόμοι που ανοίγονται: αυτός της ακραίας όξυνσης της εκμετάλλευσης, των ταξικών ανισοτήτων και της σταδιακής μετάβασης σε πιο ολοκληρωτικές κοινωνίες και αυτός της γενικευμένης υποταγής και αντεπίθεσης. Σε αυτό το σταυροδρόμι, κανείς δεν μπορεί να μην πάρει θέση: ή σκύβει το κεφάλι ή βγαίνει στους δρόμους.

Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΚΛΟΝΙΖΕΤΑΙ
Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΡΑ ΓΡΑΦΕΤΑΙ
ΝΑ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΣΤΟΥΜΕ ΜΕ ΤΟ ΑΔΥΝΑΤΟ

Vogliamo Tutto
παρέμβαση στη Νέα Σύμφρνη και τις γύρω περιοχές
www.vogliamototutto.org
contact@vogliamototutto.org

